

О. К. Коломоєць

аспірант Університету митної справи та фінансів

НАЦІОНАЛЬНА ОЦІНКА РИЗИКІВ В СИСТЕМІ ЗАВДАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ : ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Стаття присвячена дослідженню одного з завдань Державної служби фінансового моніторингу (далі – Держфінмоніторинг) – національної оцінки ризиків на теоретичному та практичному рівнях. Надано визначення поняття «національна оцінка ризиків». Визначено, що спеціально уповноважений орган у сфері запобігання та протидії і центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у цій сфері є одним і тим самим органом – Держфінмоніторингом. Зосереджено увагу на секторальній оцінці ризиків, як складової діяльності на національному рівні.

Встановлено, що одним із основних органів є Національний банк України (як СДФМ), банківські установи (як СПФМ) щодо здійснення фінансових операцій та статистики отримання кількості таких підозрілих операцій. Запропоновано характеристику основних ознак національної оцінки ризиків. Проаналізовано механізм здійснення такої оцінки, з урахуванням наявної методики, яка розроблена Держфінмоніторингом. Виокремлено критерії оцінок здійснення фінансових операцій.

Визначено основні внутрішні та зовнішні загрози здійснення фінансового моніторингу в Україні, серед яких: низький рівень нормативно – правового регулювання; необхідність координації та тісної взаємодії між суб'єктами фінансового моніторингу на державному та первинному рівнях; проблематика діяльності правоохоронних та судових органів влади тощо. В загальному запропоновано шляхи вирішення встановлених під час дослідження антагоністичних процесів та проблемних питань, а саме: необхідність удосконалення національного законодавства; підвищення ступеню відповідальності відповідальних працівників; удосконалення взаємодії Держфінмоніторингу з учасниками національної оцінки ризиків.

Крім того, з урахуванням чинної періодичності проведення національної оцінки ризиків надано пропозицію про зміну строків, з метою поліпшення стану функціонування і виконання цього завдання Службою, а також імплементації міжнародного законодавства (через призму відповідності національному) для інтеграції передових розробок, методів, типологічних досліджень. Аналіз цього питання може бути підставою для подальшого теоретичного та практичного розвитку Держфінмоніторингу.

Ключові слова: фінансовий моніторинг, секторальна оцінка ризиків, фінансова операція, відмивання коштів, фінансування тероризму, СДФМ, СПФМ.

Постановка проблеми. Функціонування на території України спеціально уповноваженого органу в особі Державної служби фінансового моніторингу, що у відповідності до п. 55 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 06.12.2019 № 361-IX: «центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії» є вкрай важливим для позиціонування держави на міжнародній арені [1]. У зв'язку з цим, через наявні загрози у світі

суб'єкти (учасники) міжнародних відносин регулярно, відповідно до принципів територіальності/екстериторіальності розробляють нормативно – правові акти, пункти яких зобов'язані виконувати суб'єкти відповідних міжнародних організацій. Питання полягає в тому, наскільки кожна держава, зокрема Україна як на теоретичному рівні, так і практично їх реалізують. Одним з цих пунктів є національна оцінка ризиків, що на думку автора впливає на протидію і запобігання, проведення фінансового моніторингу, розробку Типологічних досліджень, взаємодії з суб'єктами державного та первинного фінансового моніторингу.

Аналіз останніх статей та публікацій.

Стану національної оцінки ризиків в діяльності Держфінмоніторингу значно не приділено уваги. Однак, загальній тематиці, результати містяться у працях: О.Д. Вовчак, Н.М. Внукової, С.Б. Єгоричева. Але тема дослідження є вкрай важливою для України, тому потребує вивчення.

Мета статті – дослідити здійснення Держфінмоніторингом національної оцінки ризиків в двох аспектах: теоретичному та практичному, з урахуванням проведеного аналізу зробити висновки та надати пропозиції з цього питання.

Виклад основного матеріалу. Єгоричева С.Б. приділяє увагу щодо оцінювання загального ризику діяльності фінансової установи доцільно проводити за двома напрямками: визначення рівня внутрішньо притаманних їй ризиків у сфері протидії відмивання коштів, фінансуванні тероризму, фінансуванні зброї масового знищення (далі – ВК/ФТ/ФЗМЗ) та оцінка якості системи ризик-менеджменту [4]. Інші дослідники також характеризують фінансовий моніторинг (розвідку), однак наукових праць саме з питання національної оцінки ризиків обмаль. Наявні дослідження в аспекті застосування ризик – орієнтовного підходу, динаміки інформування Держфінмоніторингу про фінансові операції, тощо. Такі процеси є складовими та поетапними для в т.ч. національної оцінки ризиків. На думку автора цього не є достатнім для розуміння самого завдання Держфінмоніторингу та його реалізації.

В системі завдань передбачених чинним законодавством України (п. 5 ч. 1 ст. 25 Закону України від 06.12.2019 № 361- IX) передбачено, що завданням спеціально уповноваженого органу є проведення національної оцінки ризиків [1]. Слід звернути увагу на те, що в іншому нормативно – правовому акті: Положення про Держфінмоніторинг міститься визначення, про те, що цей орган: «є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів і який реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» [2]. Це дає підстави вважати, що хоча в різних нормативно – правових актах наявне визначення «спеціально уповноважений орган» та визначення Держфінмоніторингу, як «центрального органу виконавчої влади» – це є одним і тим самим органом. Тому з метою

унікнення такої юридичної колізії слід використувати єдине визначення.

Крім того, за цим Законом передбачено цілий Розділ VI щодо національної оцінки ризиків. На думку автора слід проаналізувати це поняття для розкриття його сутності. Відповідно до п. 36 ч. 1 ст. 1 Закону, національна оцінка ризиків (належить до завдань Держфінмоніторингу) – система заходів, що вживаються суб'єктами державного фінансового моніторингу, уповноваженими органами державної влади із залученням інших суб'єктів (за потреби) з метою визначення (виявлення) ризиків (загроз) легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, та фінансування тероризму, їх аналізу, оцінка та розроблення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та/або зменшення негативних наслідків [1]. З огляду на це, автор пропонує визначити основні ознаки національної оцінки ризиків (через призму законодавчого визначення):

1) систематичність – проведення не рідше одного разу на три роки⁴

2) суб'єктність – спеціально уповноважений орган (Держфінмоніторинг), інші державні органи;

3) міжнародність – врахування рекомендацій та документів Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF), положень звітів та рекомендацій з питань оцінки ризиків відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму Європейської комісії, інших міжнародних аналітичних оглядів, звітів та рекомендацій з питань, пов'язаних з проведенням національної оцінки ризиків;

4) аналітична робота – збір, обробка і аналіз інформації щодо результатів діяльності суб'єктів фінансового моніторингу, інших державних органів, що беруть участь у роботі системи запобігання та протидії;

5) публічність – оприлюднення результатів національної оцінки ризиків;

6) забезпечення – здійснення заходів за результатом збору, обробки і аналізу інформації (постанова Кабінету Міністрів України і Національного банку України від 05.08.2020 № 690);

7) відповідальність – покладається на Держфінмоніторинг [1; 3].

На думку автора джерела для проведення національної оцінки ризиків можна поділити на основні та додаткові. Основним є комплексна адміністративна звітність у сфері запобігання та протидії; аналітичними огляди та довідки

учасників національної оцінки ризиків. До додаткових належать: відповіді учасників національної оцінки ризиків на запитальники спеціально уповноваженого органу, результати вибіркового аналізу судових рішень у кримінальних справах, результати наукових досліджень, результати вивчення громадської думки, а також звіти Європейської Комісії із визначенням, аналізом та оцінкою ризиків легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, та/або фінансування тероризму на рівні Європейського Союзу та рекомендації Європейської Комісії щодо заходів, прийнятних для усунення визначених ризиків [1].

Механізм національної оцінки ризиків характеризується такими елементами як: 1) збір інформації (з вимогою щодо дотримання захисту інформації, яка належить до інформації з обмеженим доступом); 2) методологічне забезпечення (підготовлена методика Держфінмоніторингом, узгодженою з відповідними органами; рекомендацій FATF, Європейської комісії з питань оцінки ризиків відмивання доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму; міжнародних аналітичних оглядів, звітів з цього питання); 3) закріплення уповноваженого працівника учасника; 4) строків та інформування про вжиті заходи; 5) уніфікація поданої інформації; 6) підготовка звіту Держфінмоніторингом; 7) підготовка пропозицій Держфінмоніторингом щодо схвалення звіту; 8) погодження з Міністерством фінансів України; 9) отримання позиції Мінфіну щодо звіту; 10) зауваження Мінфіном щодо звіту (шляхом відправлення листа, а у випадку відсутності – відправлення завізованого проєкту звіту Держфінмоніторингу); 11) часткове або повне обмеження доступу до інформації, яка міститься в звіті; 12) затвердження звіту на засідання Ради з питань запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення; 13) оприлюднення Держфінмоніторингом затвердженого звіту; 14) підготовка Держфінмоніторингом узагальнених пропозицій Кабінету Міністрів України щодо здійснення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та/або зменшення негативних наслідків виявлених ризиків [3].

В контексті постанови КМУ і НБУ від 05.08.2020 № 690, учасниками національної оцінки ризиків є Держфінмоніторинг, інші державні органи, що провадять діяльність у сфері

запобігання та протидії, із залученням (у разі потреби) заінтересованих громадських організацій та наукових установ [3]. Такий перелік не є дуже коректним з огляду на наступне. Суб'єкти державного фінансового моніторингу здійснюють нагляд за діяльністю суб'єктів первинного фінансового моніторингу. Наприклад, НБУ за банківськими установами (відповідно до постанови правління НБУ від 19.05.2020 № 65 «Про затвердження Положення про здійснення банками фінансового моніторингу»), яким регламентовано взаємодію суб'єкта первинного фінансового моніторингу та НБУ [5]. Принципово підпорядкування банків НБУ (як СДФМ) є логічним та коректним. Вважаю, що коло учасників національної оцінки ризиків необхідно розширити та включити туди представників СПФМ, оскільки останні безпосередньо співпрацюють з клієнтами, виявляють підозрілі операції на підставі норм чинного законодавства України, рекомендацій Держфінмоніторингу, тобто можуть володіти більшим обсягом інформації про клієнта ніж СДФМ. Це відображається не тільки у взаємовідносинах між СДФМ та СПФМ, а і володінні інформацією/відомостями про ФО, клієнта. Тому перелік СПФМ (які і так залучаються до національної оцінки ризиків) можна переглянути для охоплення якомога більшої сфери суспільних відносин. В той же час, посилення контролю СДФМ над СПФМ є вкрай важливим, через наявність можливого ігнорування, бездіяльності уповноваженої особи підозр про клієнта та їх приховування, що може становити склад кримінального чи іншого виду правопорушення, з обов'язковим настанням відповідальності в т.ч. і предикатних діянь.

Перша національна оцінка ризиків проводилась у 2016 році. Найсвіжіші дані щодо цього питання пов'язані з 2019 роком, враховуючи те, що національна оцінка ризиків здійснюється один раз на три роки. Знов таки, такий період є дуже тривалим, і його необхідно скоротити.

Відповідно до звіту Держфінмоніторингу (2019 рік), основними причинами проведення національної оцінки ризиків є низький рівень доходів населення; прояви тероризму та сепаратизму; незаконна економічна діяльність (у тому числі фіктивне підприємництво (декриміналізовано згідно з Законом України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України і Кримінального процесуального кодексу України відносно зменшення тиску на бізнес» від 18.09.2019 № 101-IX); шахрайство та ухилення від сплати податків; зростання

організованої злочинності; високий обіг готівки; використання неприбуткових організацій з метою ВК/ФТ/ФЗМЗ; інші [6; 7]. Одна з ключових причин – готівкові кошти, які використовуються в схемах при легалізації (відмиванні) «брудних» коштів. На думку автора, запровадження дієвого інструмента у вигляді проведення безготівкових фінансових операцій, обмеження в користуванні готівковими коштами, контроль за фінансовими операціями відіграє вагомий роль у протидії ВК/ФТ/ФЗМЗ, а також зможе забезпечити виходу економіки з тіні, що дозволить підвищити рівень наповненості бюджету України, а також підвищити рівень правосвідомості громадян, через розуміння такого співвідношення як «контроль – поповнення коштів – відповідальність держави (в особі органів державної влади, суб'єктів делегованих повноважень тощо). В абзц. 2 ст. 67 Конституції України, хоч і зазначено: «усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом», однак в т.ч. через правовий нігілізм не всі громадяни дотримуються такого обов'язку [8]. У цьому аспекті, мова не може вестись про порушення чогось права, а про дотримання принципу зв'язку обов'язку, права, санкцій за недотримання, що є однією з основ політичного режиму – демократія.

Головним документом для проведення національної оцінки ризиків є його методика. Для проведення національної оцінки ризиків діє Робоча група з проведення секторальної оцінки ризиків в системі ПВК/ФТ/ФЗМЗ [9]. Основними завданнями робочої групи є: 1) аналіз інформації щодо результатів діяльності суб'єктів фінансового моніторингу, державних органів, що беруть участь у роботі системи ПВК/ФТ; 2) вирішення проблемних питань, які виникають під час визначення (виявлення) ризиків (загроз) ВК/ФТ; 3) проведення аналізу, оцінки та розроблення заходів, спрямованих на запобігання виникненню та/або зменшення негативних наслідків; 4) розгляд пропозицій щодо удосконалення методики проведення національної оцінки ризиків; 5) дослідження впливу ВК/ФТ на суспільство, суспільні відносини та фінансову систему з метою визначення відповідних заходів запобігання та протидії актуальним загрозам; 6) обговорення питань щодо формування комплексної адміністративної звітності у сфері ПВК/ФТ [9]. На думку автора, вказані завдання слід розглядати через призму

таких етапів: 1) збір інформації; 2) аналіз та її систематизація; 3) консультування та пропозиції; 4) розгляд у практичній площині впливу ВК/ФТ/ФЗМЗ. Секторальна оцінка ризиків є складовою національної оцінки ризиків, і основою для застосування в т.ч. рекомендацій та методики при її проведенні.

Вказана позиція підтверджується і тим фактом, що згідно звіту Служби, за результатами рекомендацій за наслідками 5-го раунду взаємної оцінки України Комітетом MONEYVAL, відповідно до Міжнародних стандартів та на основі кращих практик проведення національної оцінки ризиків у провідних країнах світу, Службою оновлено згадувану Методику, за якою оцінка ризиків (оновлена) здійснюється через попередній етап (збору і узагальнення інформації); етап виявлення (ідентифікації) ризиків; аналіз ризиків; оцінка ризиків та управління ними [7].

Як вже зазначалось, найбільш важливим в національній оцінці ризиків є проведення секторальної оцінки ризиків. Це важлива ланка у наданні пропозицій до Кабінету Міністрів України для поліпшення механізмів реалізації фінансового моніторингу (розвідки), протидії ВК/ФТ/ФЗМЗ. Секторально найбільшої уваги заслуговує банківська сфера, де СДФМ є Національний банк України. Протягом 2016 – 2018 років спостерігалось збільшення кількості інформації з ознаками фінансового моніторингу, яка подається банками до Держфінмоніторингу з 6 260 727 повідомлень (2016 рік) до 9 871 608 (2018 рік) [7]. Збільшення такого показника означає наявність в проблематиці протидії та вжитті відповідних заходів. Тому для ефективного проведення секторальної оцінки ризиків, суб'єкти повинні дотримуватися Методики, що (в цьому контексті) складається з (в т.ч. частково запропонованих складових автором), які наявні в Методиці (для секторальної оцінки ризиків), а саме: збір інформації (узагальнення даних та динаміки кількісних оціночних критеріїв СДФМ, правоохоронних органів, судової системи); врахування в звіті національної оцінки ризиків положень секторальної оцінки з включенням: загального огляду внутрішніх та зовнішніх загроз; огляд національних секторів (шляхом ієрархізації СДФМ та їх превалюванням (в аспекті нагляду) над СПФМ; оцінка та огляд дієвості правоохоронних та судових органів (з використання шаблону адміністративної звітності); а також огляд, оцінка діяльності юридичних осіб різної організаційно – правової форми, які функціонують на території України [9].

При секторальній оцінці ризиків застосовується 21 фактор ризику з розрахунку трьох категорій: природи загрози від злочинності; вразливості та наслідки, при цьому кожен фактор оцінюється за шкалою від 1 до 9, з призначенням рейтингу від низького, середнього і до високого [9]. Держфінмоніторинг у розробленій методиці наводить виключно шаблонні (базові) оціночні критерії. Суб'єкти фінансового моніторингу повинні всебічно аналізувати безпосереднього клієнта на предмет здійснення підозрілих фінансових операцій.

Якщо секторальна оцінка ризиків відповідає за певний вид діяльності, залежно від приналежності СПФМ та СДФМ (як органів, які здійснюють нагляд), то національна оцінка ризиків характеризується кількісним показником взаємодії з СДФМ. На підставі аналізу загрози національної системи ВК/ФТ/ФЗМЗ слід розподілити на зовнішні: 1) високий рівень корупції; 2) нестабільна безпекова ситуація в Україні; 3) високий рівень офшоризації та тінізації національної економіки; та внутрішні: 1) використання новітніх технологій у сфері фінансового моніторингу; 2) недостатність нормативного забезпечення системи фінансової розвідки; 3) неефективні розслідування кримінальних правопорушень; 4) неефективний судовий розгляд у цій сфері; 5) недостатній рівень навчання учасників фінансового моніторингу; 6) здійснення ВК/ФТ/ФЗМЗ через неприбуткові організації; 7) недостатнє нормативне врегулювання СПФМ [7]. Фактично, сам Держфінмоніторинг стверджує зазначає про наявність вищеперерахованих загроз, що становлять проблематику для функціонування національної системи фінансового моніторингу (розвідки). Кожна ланка в системі задіяних учасників є важливою, і за відсутності або неефективній реалізації повноважень результативність у цій сфері значно погіршується, що впливає на позиціонування України в т.ч. і на міжнародній арені.

Висновки і пропозиції. За результатами дослідження проведення національної оцінки ризиків, слід звернути увагу, що вирішення виокремлених проблемних питань потребують здійснення наступних етапів: 1) безпосередні: 1.1.) перегляд чинного законодавства; 1.2.) розробка та удосконалення нормативно – правової бази; 1.3.) запровадження дієвих інструментів спільної координації з учасниками такої оцінки; 1.4.) розроблення методологічної бази та проходження навчання; 2) загальні: 2.1.) підвищення рівня досудового розсліду-

вання правоохоронними органами з отриманих узагальнених (додаткових узагальнених) матеріалів; 2.2.) перегляд кримінального законодавства на предмет збільшення санкцій відповідних статей КК України, а також питання підслідності тощо.

Такий поділ є відносним, і означає проведення не тільки вузько направленої роботи щодо діяльності Держфінмоніторингу, а і загалом комплексний підхід у змінах повноважень та чинного стану фінансового моніторингу (розвідки) дотичних, а також взаємопов'язаних до цього питання органах державної влади і учасників національної оцінки ризиків.

Список використаної літератури

1. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 06.12.2019 № 361-ІХ. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2020, № 25, ст. 171.
2. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України : постанова Кабінету Міністрів України від 29.07.2015 № 537. Вебсайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-2015-%D0%BF#Text> (дата звернення : 20.08.2021).
3. Про затвердження Порядку збору, обробки і аналізу інформації щодо результатів діяльності суб'єктів фінансового моніторингу, інших державних органів, що беруть участь у роботі системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, схвалення та оприлюднення результатів національної оцінки ризиків та здійснення заходів за її результатами : постанова КМУ і НБУ від 05.08.2020 № 690. Вебсайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/690-2020-%D0%BF#n9> (дата звернення : 21.08.2021).
4. Єгоричева С.Б. Ризик орієнтований нагляд у системі фінансового моніторингу. Фінанси, банківська справа та страхування. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія «Економічні науки»*. 2016. № 3 (75). Вебсайт. URL: <http://dSPACE.puet.edu.ua/bitstream/123456789/5390/1/Єгоричева.pdf> (дата звернення : 23.08.2021).
5. Про затвердження Положення про здійснення банками фінансового моніторингу : постанова правління Національного банку України від 19.05.2020 № 65. Вебсайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0065500-20#Text> (дата звернення : 25.08.2021).

6. Про внесення змін до Кримінального кодексу України і Кримінального процесуального кодексу України відносно зменшення тиску на бізнес : Закон України від 18.09.2019 № 101-IX. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 2019, № 40, ст. 219.
7. Звіт про проведення національної оцінки ризиків у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, та фінансуванню тероризму. 2019. Вебсайт. URL: <https://fiu.gov.ua/assets/userfiles/310/HOP/Документи/Zvit.pdf> (дата звернення : 26.08.2021).
8. Конституція України : Закон від 28.06.1996 № 254к/96 – ВР. *Відомості Верховної Ради України* (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
9. Методика національної оцінки ризиків відмивання коштів та фінансування тероризму в Україні (оновлена). Вебсайт. URL: <https://fiu.gov.ua/assets/userfiles/310/HOP/Документи/Methodology.pdf> (дата звернення: 27.08.2021).

Kolomoiets O. K. The national assessment of risks in the system of tasks of the State Financial Monitoring Service of Ukraine: issues of theory and practice

The article is devoted to the study of one of the tasks of the State Financial Monitoring Service of Ukraine (hereinafter – State Financial Monitoring) – national risk assessment at the theoretical and practical levels. The concept of “national risk assessment” is defined. It was determined that the specially authorized authority in the field of prevention and countermeasures and the central authority of the executive power, which implements state policy in this field, is one and the same authority – the State Financial Monitoring. Attention is focused on sectoral risk assessment as a component of activity at the national level.

It was established that one of the main bodies is the National Bank of Ukraine, banking institutions regarding the implementation of financial transactions and statistics on the number of such suspicious transactions. A description of the main features of the national risk assessment is offered. The mechanism for carrying out such an assessment was analyzed, taking into account the existing methodology developed by the State Financial Monitoring Service. Criteria for evaluations of financial operations are singled out.

The main internal and external threats to financial monitoring in Ukraine have been identified, including: low level of regulatory and legal regulation; the need for coordination and close interaction between authorities of financial monitoring at the state and primary levels; issues of law enforcement and judicial authorities, etc. In general, ways of solving the antagonistic processes and problematic issues established during the research are proposed, namely: the need to improve national legislation; increasing the degree of responsibility of responsible employees; improving the interaction of the State Financial Monitoring Service with participants in the national risk assessment.

In addition, taking into account the current periodicity of the national risk assessment, a proposal was made to change the terms, in order to improve the state of functioning and performance of this task by the Service, as well as the implementation of international legislation (through the prism of national compliance) for the integration of advanced developments, methods, and typological studies. The analysis of this issue can be the basis for further theoretical and practical development of state financial monitoring.

Key words: *financial monitoring, sectoral risk assessment, financial transaction, money laundering, terrorist financing.*